

жно отъ моѣхъ странѣ спокойствіе, моѣхъ ви ся да дойдите на себе сп. Заклевамъ вы ся въ честьтъ си, че тежко мя обезчестявате. Моѣхъ ви да при-мыслите по-добрь. Подозрѣніята ви сѣ съвсѣмъ невѣроятны ; не бѣше възможно да приготвиѣхъ азъ тозъ навѣтъ за който мя укорявате ; но и ако да бѣ възможно, кога ви съмъ далъ поводъ да имате право да вѣрвате че съмъ способенъ да направѣхъ едно таквозъ нѣщо ?

— Всичко що знаѣхъ за тебе, извика, като раздираше въздухътъ съ бычѣтъ който имаше въ ржѣхъ, всичко ми дава това право. Трѣба най-послѣ да ти кажѣхъ това което отдавна имамъ на сърдце. Съ какво намѣреніе си дошелъ на домътъ ни, подъ друго име и съ друго званіе ? Отъ по-напрѣдъ нѣий си живѣяхмы честиты, бѣхмы мирни. . . . ты ни донесе смущенія, беспокойствія и скѣрби които непознавахмы. За да постигнешъ цѣльтъ си, за да възобновишь състояніето си, спечели лукаво довѣріето ни. . . . подигра ся съ най-чистытъ, най-искреннитѣ, най-свещеннытъ наши чувства. . . . уведши неми-лостиво сърдцата ни. Ето какво направи ты. . . . друго що си ималъ на умъ да правишь не щѣ да знамъ. Казвамъ ти прочее че не можѣхъ вече да търпиѣхъ кововетѣ ти. И когато ми говоришь за честьтъ си, която между това ти е допростила да направишь толкозъ бесчестны работы, имамъ право да ѣхъ невѣрвамъ. . . . и не ѣхъ вѣрвамъ.